

عنوان مقاله:

همگرایی در خط برای گویش ها و زبان های محلی

محل انتشار:

فصلنامه رخسار زبان، دوره 2، شماره 5 (سال: 1397)

تعداد صفحات اصل مقاله: 1

نویسندگان:

بهزاد یاحید - کارشناس ارشد مهندسی فناوری اطلاعات تجارت الکترونیکی

طاهره آرمیون - کارشناس ارشد زبان شناسی همگانی

خلاصه مقاله:

نخستین و ابتدایی ترین ایزاری که در هر گونه ارتباط به کار گرفته می شود، زبان است. حال هرچقدر این ابزار ساده تر باشد، تعداد کاربران آن بیشتر می شود. با ازدیاد جمعیت یک زبان، زبانی که پیچیدگی کمتری را داراست، انواع تبادلات احساسی، معنایی، تجاری، فرهنگی و مشابه آن را به روشنی و با سوتفاهم های کمتر انجام می دهد. ایران از تنوع گویشی، زبان های محلی و قومی زیادی برخوردار است. ولی ارتباطات میان آنها، به دلیل تنوع زبانی، هنوز در سطحی قابل قبول انجام نمی شود. یکی از روش های ارتباط، به کارگیری متون و کتب است. عدم شناسایی و معرفی واج های مبنی بر علم زبان شناسی و خط یکی از چالش های اساسی در ایجاد ارتباط نوشتاری، برای گویش ها و زبان های بومی بوده است. استفاده ابتکاری از نویسه های مختلف، ورود نابجای فنوتیک در خط، تعصبات قومی، موازی کاری، عدم داشتن الگویی برای طراحی خطی جامع، تک روی ها و بسیاری از حب و بغض های دیگر، موجب اگریزی در طراحی و پردازش ساختاری واحد برای خط در انواع زبان ها و گویش های محلی کشور شده است. پژوهش حاضر با استناد بر زبان هایی که با ابداع خط، بقای خود را تثبیت کرده اند و با ارایه تاریخچه زبان فارسی، الگویی کاربردی و روشمند برای ابداع و یا تصحیح خط در جهت همگرایی گویش ها و زبان های محلی و قومی طبق چارچوب و الگوی واردها (2015) و به روش کتابخانه ای ارایه می دهد.

کلمات کلیدی:

گویش، زبان، خط، واج، همگرایی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/994620>

